

SLOVÉNEC,

listi
za podučenje naroda.

Cena za celo leto po pošti 2 gold. 20 kr., za pol leta 1 gold. 10 kr.; brez pošte za celo leto 1 gld. 40 kr., za pol leta 50 kr.,

za ene kvatre 30 kr. Posamesni listi po 3 kraje. Naročila prejemaajo vse c. k. pošte, v Ljubljani pa založnik.

V ponedeljnik 17. Kimovca 1849.

Parizina.

Po Angležkim Byrona, poslovenil Dr. Prešern (*).

1.

Je čas, ko slavo iz vej gostih
V visokih žvergoli glaséh;
Je čas perseg zaljubljenih,
Ko v vsih besedah med in sméh;

Zamaknjeno uho je v sap
Prijetnih šum, in v bližni slap.
Bliži iz rož se rose svit,
Zvezd smeja se obraz odkrit,
Vode višnelši čez in čez,
Erjavši listje je dreves,
Tamnota čista polni srak,
Svitloba mračna, svitli mrak,
Obžari ki večerno stran,
Kadar se vmyka luni sivi dan.

2.

Vunder ne de bi slisala šum valov
Prag Parizina zapusti domov,
In de bi gledala neba svitlobo okrog
Po senci ponočni ne moči si nog,
V Estove senčnice zavetje,
Ne pelje iz rož je kipoče cvetje,
Tam sluša, al ni pesem slavčovih
Ji mar, glasov se nadja tak sladkih,
Stopnje skoz goše tamo zašumé,
Lica ji vpačejo, blje seroč, —

In glas zasepta, kjer listje šumi,
Ji vzdignejo persi, se verne ji kri,
In zdaj, — zdaj sreča ga okó,
In na kolenah zdaj leži pred njó.

3.

Kaj mar je njima vse zunaj nji?
Mar časa, njega razdartij?
Vse nič, je firmament razpet,
Je njima nič pod soncam svet.
In brez skerbi, ko je merlió,
Kar je okrog ne čislata,
Ko blo bi zginilo vse v nič,
Le sope vsak za drugiga.
V njih zdihlejih je taka slast,
Tak so globoki, de sercé
Bi nji razdjala njih oblast,
Če v taki moči dalj terpé.
Al dolg, nevarnost njima mar,
Dokler ni preč sladak vihar?
Kdor se ljubezni v last je dal,
Kdaj se jo v taki uri bal?
Al nje kratkote spomnil se?
Vunder te ure so prešle! —
O! de so pred te sanje preč,
Ko zvemo, de ne bo jih več!

* Iz že vlni obljubljeniga »Slovenskiga Kolednika«, ki se ravno za natis pripravlja, za poskušajo.

I.

Današnji stan slovenskiga narodniga pesmenstva.

a) Narodna pesem.

(Dalje.)

Ravno v tistim letu, ko je prvi zvezek Koritkovih pesem v Ljubljani na svitlo prišel, namreč v letu 1839 je dal tudi Stanko Vraz v Zagrebu bukve z napisom: Narodne pesni ilirske, koje se pevaju po štajarskoj, Koruškoj, Krajnskoj i zapadnoj strani Ugarske na svitlo, ktere je slovečimu Serbljanu Vuku Štefanoviću Karadžiću posvečil. Bile so prvi razdelk večiga dela, v katerim je imel Stanko Vraz namen, narodne pesmi vsih tako imenovanih Ilirov na svitlo dati, med ktere so začeli novi Zagrebški pisavci tudi nas Slovence šteti, — ali prav ali ne, ne gre tu razsojevati. —

V tej zberi je že več kritičniga duha spaziti; lepo so pesmi vredjene in v Davorie, to je vojaške pesmi in v romane in balade razdeljene po deželah, v katerih jih ljudstvo poje. Med njimi jih je več, ki so v Koritkovi zberi natisnjene. Posebno pa beremo v njih prvi pot narodne pesmi koroških in štajarskih Slovincov.

Nabral jih je Stanko Vraz ali sam na svojih obhodih po slovenskih deželah, ali jih je pa iz rok svojih prijatlov dobil, med katerimi posebno M. Preloga, Muršeca, Dr. Prešerna, M. Kastelica, Terstenjaka, J. Majerja, Ivana Kukuljeviča imenujemo, ali pa jih je iz drugih zber vzel, kakor iz Krajnske Čbelice, iz Ahaceljnovih pesem, iz Čelakovskovih slovanskih pesem. Eno davorijo beremo tudi iz Koritkovih pesem. —

To je kratek pregled slovenskih narodnih pesem, kolikor nam jih je znanih. Ker se je ljubezin do vsiga, kar narodnost utiče, poslednji čas tako lepo zbudila, in ker se je posebno, kar narodno slovestvo zadeva, ta čas že toliko prebrisanih in umnih glav razodelo, se sme tudi upati, da se bo za narodno pesem in njeno ohranjenje več storilo. — (Dalje sledi.)

Krivi Mesia.

(Drobtinica iz zgodovine Judov.)

V letu 1666 je bilo vse judovsko ljudstvo, dokler je na zemlji razširjeno, neizrečno razveseljeno, ko je zvedilo, da je v Smirno ¹⁾ Mesia prišel. Godilo se je pa to tako le:

Neki Jud, Sabbathai Sevi z imenam, je bil narmlajši sin Mardahea Sevita, ki je začetkama v Smirni s perutnjino kupčeval potem pa mešetar angležkih tergovcov bil. Rojen je bil v letu 1625. Oče je mladiga Sabbathaja v šolo poslal, in kmalo se je v Kabbali ²⁾ tako izuril, da so ga osemnajst let stariga

¹⁾ Veliko mesto v Azii.

²⁾ Kabbala, skrivno razodenje Judov.

že Rabita ³⁾ izvolili. Pridobil si je že takrat več mlajših kakor tudi stariših Judov mesta, s katerimi se je oostro postil. V svojim dvajsetim letu se je oženil z žensko velike lepote in imenitne rodovine; pa branil se je tega zakona in ker ga je oče zavoljo tega pred sodnike poklical, je mogel svoji ženi ločitno pismo dati. Oženil se je še v drugo, pa razderl se je zakon kakor prvi pot. Rekel je Sabbathai, da mu nebeški glas pravi, da ne more nobena teh izvoljena tovaršica njegoviga življenja biti. Njegovi prijatli so terdili, da je to iz svete želje storil, vse človeške strasti premagati; njegovi sovražniki pa so to drugače razkladali. Pa njegovo slovenje je od dne po dne bolj rastlo. Postil se je včasi od eniga Sabata do drugiga in kopal se je v morju, da je njegovo življenje včasi v nevarnosti bilo; pa zdelo se je, da njegova lepota od dne do dne veči prihaja; zakaj silno lep je bil. Lepa dišava je iz njega puhela. Zdravnik, ki ga je goljufije natolcoval, je to dišavo presojeval in rekel je nazadnje, da ima njegov polt tako lastnost.

Zdaj je začel učiti in sinu Davidoviga se imenovati; prederznil se je tudi v spričevanje, da je od Bogá poslan, neizrekljivo ime Jehova izgovoriti. Rabini, razserdeni zavoljo te dvojne hudobije, so ga razglasili smerti vredniga in tožili so ga pri turški dvorni sodnji. Sabbathai je zbežal v turško mesto Saloniki. Pa tudi tukaj je imel rabine zoper sebe. Pobegnil je tadaj v Egipt in od ondi v Jeruzalem. Ko je spotama v mesto Gaza prišel, si je pridobil imenitniga spoznavavca njegove vere. Natan Benjamin je bilo temu ime.

Pred Sabbathaja stopivši mu oznani trepetaje, da je enako Ecehielu Gospoda v njegovim od Kerubinov vlečenim vozu vidil, da je bučanje, kakor gromenje morja prihod Kerubinov oznaovalo in glas se je dal slišati: „Vaš odresenik je prišel! Njegovo ime je Sabbathai Sevi; prišel bo z veliko mogočnostjo, vzgan od serdu enak vojaku; jokal, zdihoval, premagal bo svoje sovražnike.“ (Jez. XIII. 13.)

V Jeruzalemu je Sabbathai pridigoval in toliko derhali si je pridobil, da so se rabini pred njim tresli; in Elia nove vere, Natan, je bil tako prederzen, da je Izraelcem razglasil, da se bo kmalo Mesia razodel in da bo turškemu cesarju krono vzel, ki bo za njim šel, kakor sužnik. Trinajst let je v Jeruzalemu živel, potem je pa Sabbathai v drugo v Egipt popotoval, kjer se je zopet oženil, in kakor so njegovi sovražniki rekli, z malopridnico, po pričevanju njegovih prijatlov pa z devico, ktera je bila po čudežih kakor njegova nevesta zaznamovana. Hči je bila nekiga poljskiga Juda, ktero so rusovski vojaki vjeli, ki so skrivaj okrog ropali. Ko je bila osemnajst let stara, jo je naglo duh njeniga očeta iz postelje zdvignil in na judovsko pokopališe postavil. Tukaj so jo ljudje našli, katerim je povedala, kaj se ji je zgodilo, in rekla je, da je Mesiu v zakon namenjena. To je silno velik hrup naredilo. Rabini so ga prekleli in pobegnili je v Smirno, svoje rojstvo

³⁾ Učenika judovske postave.

mesto. Tudi tje je sovražstvo za njim sledilo, pa ljudstvo ga je serčno sprejelo. Neki imeniten Jud, z imenom Anakia, ga je razglasil goljufa. Nevernež pride domú, pade s stola in umerje! V tem prigodku je mislil vsakdo božjo roko viditi. Rabini so se bali; prekletev izpeljati, in Sabbathai se je napravil po kraljevo. Bandero so pred njim nosili, na katerim je bilo zapisano: „Desnica Gospodova je vzdignjena!“ Med svoje prijatelje je delil kraljestva tega sveta, svoja dva brata je naredil kralja Juda in Izraela, sam sebi je pa dal ime kralj vsih kraljev zemlje. Nek imeniten mož, ki je imel serčnost, se zoper občno oslepljenje postaviti, je prišel v nevarnost svoje življenje zgubiti. Starašina rabinov je bil odstavljen, predsednikov namestnik je stopil očitno na Sabbathajevo stran. To ime se je po celim svetu razširilo. Na Poljskim, na Nemškim, v Hamburgu in Amsterdamu so pozabili na kupčijstvo in družiga niso vedeli govoriti, kakor od te čudne prikazni. Iz Amsterdamu so pošiljali vprašanja v jutrovo deželo; kratek odgovor so dobili: „On je in nihče drug!“ Med tem so obile darove Sabbathaju pošiljali in razne judovske srenje so poslance k njemu pošiljale, kateri so mogli po tri in šteri tedne čakati, preden so mogli z njim govoriti. Njegova podoba je bila z zlato krono okinčana; eden in dvajseti psalm so pred njim peli in v sinagogi ⁴⁾, ktera ga je Mesia spoznala, so očitno za-nj molili. Povsod so se, kakor če bi bile imele Joelove besede se spolniti, preroki in prerokinje pokazali. V Samarii, Saloniku, Konstantinopolu in v družih mestih so možje in žene, mladenči in device na tla padali ali pa so v preroški zamaknjenosti po deželi hodili in v judovskim jeziku vpili, kteriga poprej ne besedice niso umili; „Sabbathai Sevi je pravi Mesia rodu Davidoviga, njemu je dano kraljestvo, njemu gre krona“. Še celó hčere njegoviga narvečiga sprotnika, rabina Pohinata je ta slepota napadla, kakor je Sabbathai prerokoval, in so v judovskim jeziku, kteriga se niso nikoli učile, Mesia hvalile in povikševale. Neki bogat Jud v Konstantinopolu, ki je bil bolj previden, kakor drugi, je šel k velikimu vezirju ⁵⁾ in je hotel imeti pričevavno pismo, da ni nikoli v noviga Mesia veroval. To so Sabbathajevi prijatli zvedili. Obdolžili so ga zviti sprotniki hudobnih naklepov zoper Turke, krivih prič so dobili in nevernež je bil na galejo obsojen. Med Judi v Perziji je bil tak punt, da so se kmetje branili, svoje polje obdelovati. Neki poglavar, ki je mogel mož silno dobriga serca biti, jih je opominjal, da tako svoje delo zamujajo, namest, kakor dotistihmal, za odrajtovanje davkov skerbeti. Odgovorili so mu enoglasno: „Gospod, nam ni nobeniga davka več plačevati, naš odrešenik je prišel“. Poglavar jim je vkažal pismo podpisati, v katerim so dolžnost prevzeli, 200 tomanov ⁶⁾ plačati, ako Mesia v treh mescih ne pride. Vsi so se voljno podpisali. —

(Konec sledi.)

⁴⁾ Judovski zbor, tudi šola.

⁵⁾ Pervi minister turškiga cesarja.

⁶⁾ Toman, perzijski denar.

Nekoliko iz življenja Rusov.

(Dalje in konec.)

14. Mlinar in hudič. Sploh pravijo, de je mlinar s hudičem v zavezi ali pa de ga vsaj lahko vidi, kadar ga mika viditi. Se ve, de je polnočni čas najbolj vgoden za shod, se z njim svobodno pogovarjati. Podnevi samo septata eden z drugim, če mlinar v globočino vode pogleda, ki se pod kolesam vali. Enkrat v letu pošlje mlinar hudiču debeliga črniga prešiča v dar, in če tega ne stori, mu predre hudič narpervo jez, kteriga noben mlinar brez peklenške pomoči ne more postaviti, nazadnje ga pa v spanju umori.

15. Krokari in čuk. Če krokari na hiši kroka, gotovo kdo umerje v nji. To se tudi zgodi, če čuk vpije. Če se čuk na cerkveni križ vsede, umerje gotovo kak cerkveni služabnik.

16. Lastovka. Nekteri terdijo, de lastovke čez zimo v nebesa leté, drugi pa mislijo, de se z nogami vzajemno oklenejo, in potem v dno vodnjakov in jezer vtopé.

17. Lastovkno serce. Srečen se mora imenovati, v cigar hiši lastovka gnezdo naredi. Kdor iz lastovke serce izreže in ga pri sebi nosi, je od vsih, posebno pa od žensk ljubljen.

18. Natopir. Če natopir komu kak las iz glave izruje in ga na vsahnjeno drevo položi, se bo prejšni gospodar lasú tudi vsušil in kmalo potem umerl.

19. Věrnitev. Kdor se na polovici pota ali tudi še kaj pred verné, de bi po kaj domú šel, kar je pozabil, ne bo svojiga opravila srečno končal.

20. Sraka in mačka. Če sraka reglja ali pa mačka se vmiva, pomeni to prihod gostov. Če se pa mačka po tleh valja, so veliki vetrovi blizo.

21. Konj. Na mesto, kjer se je konj valjal, ne sme nihče stopiti, tudi ne vode vlti, kaka bolezn se lahko naleze, posebno garji in lišaji.

22. Kolcanje. Če se komu kolče, je to znamenje, de znanci ali zlahtniki na-nj mislijo. Pri kolcanju in zdehanju se je treba pre-križati, de hudič v dušo ne zleze.

23. Serbenje. Če koga oči serbé, se bo jokal. Če nosnice serbé, sliši kaj od kakiga mertviga; če ga nos na koncu serbi, pomeni, de bo žganje pil, in serbenje ustnic pomeni celovanje (kuševanje).

24. Mleko. Mleka ne smejo piti, ktero je dolgo v nepokriti posodi stalo; zakaj nečist duh ga je že pil. Če podlasca med latvicami teče, pride krava ob mleko.

25. Sol in nož. Z nikomur se ne sme ob enim solí iz solnice vzeti in nikomur nož v dar dati, kreg pride z njim. De se kregú obvarovata, morata oba začeti se smejeti, in tisti, ki nož v dar da, mora reči: „Previden bodi, nož je!“

26. Podoba in križ. Slabo znamenje je, podoba kakiga svetnika ali križ v dar dobiti; — smert gotovo ni dalječ.

24. Perstan. Kdor kaki mladi devici perstan podari, je ne bo nikoli v zakon vzal.

25. Konj in krava. Kdor ima černe lasé, ne sme nikoli zamoklosiviga konja kupiti; gotovo mu uide ali mu ga pa kdo vkrade. Kupljena krava se mora čez pas, ki se na tla položi, skozi vrata v hlev pripeljati. Kupi nej kdo, kakoršna žival koli hoče, mora glasno prašati, kakošne pogreške ima. Če se pogrešek koj pri vprašanju pokaže, če se žival termasto véde, če se na sprednje noge postavlja, če berca itd., bo žival prihodnje to vse opustila.

26. Merzlica in zlatenca. Kogar merzlica trese, nej se z ogli pokadi, ki so na podkov položeni. Zlatenčnik mora na živo šuko v vodi pogledati in bolezní je rešen. — Nekteri mislijo, de se merzlica s straham odžene, zato se veržejo na bolnika naglama s svitlim nožem ali pa pukšo nanj nastavijo. Skorej povsod mislijo, de ima merzlica devet kriljatih sester, ktere nečist duh v terpljenje ljudi razveže. Dobro zdravilo si mislijo tudi in svetjejo, obraz s sajami namazati, ker se merzlica ga vstraši in beži. Nekteri svoje oblačila narobe oblačijo ali pa ptuje oblečejo, de bi jih merzlica ne spoznala. Drugi lazijo tiho od hiše do hiše, de bi jih ne najdla. Tudi na vrata in okna bolnika zapisujejo, brez de bi vedil, besede: Ga ni doma, de bi merzlico goljfali in bolnika skrili. — Merzlice se obvarovati, nosijo okrog vratú kačjo ali pa gadjo kožo, obvratnico z kačjih glav ali pa z vošenih bobkov od sveč veliciga tedna.

27. Jajca, ki so pred poslednjim predpostnim tednam iznešene, jesti, je greh.

28. Verč, s katerim pri kopanju život polivajo, se ne sme za vodo, ktero pijó, brez greha porabiti.

29. Vkraden pes gotovo zopet uide, če mu repa z nitko ne izmerijo.

30. Valjitev jajc. Če kdo v hiši umerje, ko koklja jajca vali, se te gotovo spridejo.

31. Vertinc. Če se vertinc (Wirbelwind) naredí, se mora naglo nož v sredo njega zabosti in reči: Nej vstane Gospod in vtolaži svojo jezo! Ali pa, Bog bodi z nami! Satan, ki se vertí, stokne in zbeži v podobi psa ali mačke ali celó v podobi copernice. Ko to vidiš, pravijo, mahni urno po njem. — Ako ga vbiješ, boš srečen, če ga ne vbiješ, se preverže Satan zopet v srako in zleti.

32. Pajk, ki se navpično na tla spustí, oznanuje nepričakovaniga gosta ali pa kdo nenadama kaj veseliga zve, dobí ali list, denarjev, poslavljenje, plačilo itd.

33. Žvižganje je hudo znamenje, ravno tako tudi čverčanje grilov, pomeni namreč zapušenje hiše. Stari ljudje obledé, če slišijo žvižgati, se prekrizajo in rečejo: Bog bodi z nami! Prepričani so, de peklenski vselej pomaga žvižgati.

34. Kam. Vprašanje kam? je marsikomu hudo znamenje. Če se hoče kdo kam na pot napraviti in memo gredoč ga praša: Kam greš? ali kam se pelješ? mora odgovoriti: Nej pride

nad tvojo glavo! Vprašati bi bil imel namreč: Greš li ali pelješ se li dalječ? Veliko jih je, ki se boje besedico kam izgovoriti, ker mislijo, de je s to besedo vselej peklenski v zavezi. — Kdor je prašan kam? odloži svojo pot za kaj ur ali pa za cel dan.

Razne drobtinice.

— Denarnica za podporo v vojski ponesrečenih vojakov krajske kronovine se od dne do dne lepo naraša. Od vsih strani in iz vsih krajev dežele dohajajo pripomočki in v poslednjim tednu je bilo že blizo 3000 gid. nabranih. To kaže očitno, kako domoroden duh v Krajncih prebiva. — Kar Ljubljansko mesto utiče, smo z veseljem napravo mestne gosposke pozdravili, ki je vsim hišnim gospodarjem natisnjene zapisne liste dala, de med prebivavci po hišah denarje naberajo, in upati je tudi, de bo mestna gosposka svoj namen dosegla. Res je sicer, de smo že tu in tam med bolj ubogimi gostači neko nevoljnost slišati priložnost imeli, de se tudi od njih kaj terjaja, ki se sami komaj preživé. Ali ta nevoljnost bi gotovo minila, in vsak bi z veseljem priložnosti se poprijel, kolikor toliko v pomoč svojih rojakov dati, če bi namen te bére bolj poznali. Za bolj omikane ljudi, ki znajo nemško, je to lahko; koliko jih je pa, ki ne umijo ne besedice nemškiga. Lepe besede na zadnji strani zapisnih listov ostanejo pri tacihi ljudéh mertve in ne prinesó toliko sadú, kolikor bi ga upati smeli. Razglasi, kateri ne segajo v tako občne zadeve, nej že ostanejo samo nemško razglašeni, če se že slovenšini ne more ali neče javna veljavnost dati, take pa, kateri imajo za omikaniga človeka enako imenitnost, bi se mende vunder le tudi v domačim jeziku razglasiti spodobilo. Sej velja tukaj našim rojakam, bratom Slovincam pomagati, katerih večina tudi samo slovensko umi!

— Večkrat smo že od otrok govorili, ki se iz porodniš drugim v rejo dajo, in še le unidan smo taciga revčka opomnili, ki je k stari pijanki v tako imenovano suho rejo prišel. Pretečeni teden smo imeli zopet žalostno priložnost, družiga taciga sirotka viditi, kako ga je neka baba — gotovo ni bil čez 3 mesce star, po bosu nabijala, in kako! Položila ga je na trebuh čez svoje koleno in šeškala, de se je neusmiljeno ploskanje dalječ razlegalo. To je pač lepa — ne suha — ampak z grenkimi v nebo vpijočimi solzicami nedolžnosti namočena reja, de se Bogu usmili. In za tako sirovo terpinčenje in morjenje se daje takim ljudém še plačilo!!

Zmes.

Kako strašna bolezin je stekloba, ni treba dokazovati, ker je že mende vsak mēnj ali več od nje slišati priložnost imel. Zdravila zoper to bolezin so silno razne. Eno pa bi vunder še precej če ne celó neznanó biti vtegnilo, katero je pred 20 letmi neki Anglez v Meksiki vidil; pustimo ga tukaj samiga to zdravilo popisati:

„Pri nekim zdravniku z imenan Don Viktoros sim se učil steklobo zdraviti, katero je on sam trikrat, ko je bila že silno nevarna, srečno ozdravil. Sploh vsi bolniki, pri katerih se je tega zdravila poslužil, so bili rešeni. Prijatelj resnice je ta Don Viktoros, in kar je on

povedal, smemo verjeti. Eden bolnikov, ki ga je on sam vidil, je bil z debelimi vervmi h kolu privezan in duhoven je imel ravno namen, ga previditi. Nesrečni človek, ki je čutil, da se mu nov napad boleznii bliža, je prosil s bliskajočimi očmi duhovna, od njega iti, rekoč: Nepremagljivo poželenje čutim, vse vgrizniti, kar je blizo mene! Neka stara žena se je izmed pričajočih ponudila, ga ozdraviti. Desiravno ji nihče ni verjel, ji vunder nihče ni branil, ker so mislili, da bi morde srečo imela, in vidili, da mora nesrečni človek umreti, ako ne poskusijo mu pomagati. Stresla je tadaj neke štupe v do polovice z vodo napolnjeno kupo, jo je dobro zmešala in je to pijačo bolniku, ko so napadi odjenjali, po sili v gerlo vlila. Zgodilo se je popolnoma tako, kakor je pred rekla, da bo namreč bolnik svojo dušno in telesno moč skorej popolnoma zgubil, kakor je bolj ali menj terdne postave, da bo 24 do 48 ur v omotici ostal, v kateri ne bo nobeniga znamenja življenja dal, potem pa bo skozi 10 do 15 minut dolgo to zdravilo svojo moč pokazalo, namreč gnalo bo bolnika na gori in na doli; potem bo pa lahko vstal in družiga ne bo nič čutil, kakor nekoliko slabote po boleznii. Povedala je tudi pred, da bo, kar bo od njega šlo, černo kakor oglje in zelo zelo smerdeče.

Vse to se je v 36 urah popolnoma spolnilo in bolnik je bil od narstrašnejši smerti rešen. Starika je moč boleznii posebno zapopadla. Imenovala jo je pokrajni zleg golta, ki ga draži in nazadnje vname, še le potem vnetju se strup naredi, kateri po čutnicah v možgane gre po slinah pa tudi v želodec pride. Ta strup premeni vse, kar je v želodcu, v škodljiv snutek (Stoff), kateri se v kratkim času s kervjo zmeša in življenje vkonča, če se ne spravi berž iz želodca. — Nič necem k tem besedam žene pristaviti; dovolj je, da se je zgodilo, kar je od svojiga zdravila napovedala. Pri tem sim si pa misli, da je moja dolžnost, to povest prosto zapisati, da bi morde kakiga učeniga zdravnika na to zavernil.

(Konec sledi.)

Iz Ljubljane.

— Danas teden smo imeli domorodno veselico v Ljubljanskim gledišu, namreč po Českim poslovenjeno igro „Dobro jutro“. Reči se mora, da so se igravci obračali in obnašali, da je bilo vse dovoljno. Tudi Krakovci so dali svoje lepo petje ta večer slišati, in kaj posebniga je bilo, da je g. Medičar, Krakove, dve pesmi v glasbo djal, ktere ste hvale vredne.

— Sliši se, da je v Terstu huda boleznii, ktera v enim dnevu veliko veliko ljudi umori. Bog daj, da bi ne gospodarila dolgo in se ne razširila dalje.

Vganjba zastavice v 36. listu:

Streha.

Zastavica.

Kako se imenuje reč, ki sope pa ne vidi?

Založnik: J. Giontini. — Odgovorni vrednik: Fr. Malavašič.

Natisnikar J. Blasnik v Ljubljani.